

opusdei.org

Å tjene min familie

”Å oppdage mitt kall var som en gave fra Gud,” sier Marisol Pérez. Hun er medlem i Opus Dei og bor i Palencia (Spania).

08.11.2006

Jeg ble kjent med Opus Dei da jeg var 20 år gammel. Jeg tilbrakte feriene i en by i Sør-Spania der en venninne spurte om jeg ville bli med til en meditasjon. Jeg hadde aldri vært på et slikt sted, men stemningen i huset var fin og menneskene der var ungdommelige og glade... Det fantes et kapell og en prest snakket til oss

om hva bønnelivet betyr og hvor viktig det er å utføre sitt arbeid godt, at det kunne være noe som bidro til vår helligjørelse. Dette var noe jeg syntes var svært tiltrekkende, og da jeg kom tilbake til min hjemby igjen spurte jeg etter nærmeste Opus Dei-senter. Etter syv måneder forsto jeg at dette var det livet jeg ønsket meg.

På den tiden var mitt familieliv litt forvirrende for min mor som den gang var en ung kvinne på bare 50 år, hadde av legen fått diagnosen progressiv og allmenn artritt. Noen måneder etter ble hun bundet til rullestolen. Jeg kunne ta hånd om henne helt til slutten, som kom etter seks år, mens hennes tilstand stadig ble verre og hun etter hvert ble helt lam. Jeg tok også hånd om min far helt til han døde.

Siden jeg var tvunget til å være tilgjengelig dag og natt kunne jeg ikke fortsette mine

universitetsstudier. Da meldte jeg meg på universitetets fjernundervisning. Senere måtte jeg avbryte også disse studiene, for det fantes ikke noen kurs i engelsk filologi.

Etter at min mor døde arbeidet jeg i fem år med administrasjon av noen Opus Dei-hus. Jeg skulle sørge for at atmosfæren der var innbydende og behagelig, at det skulle råde en familiær stemning. Det var år med mye hardt arbeid, men også svært kreative år som ga meg mye.

Deretter begynte jeg på universitetet igjen. Jeg tok eksamen og begynte å forberede meg på å undervise i videregående skole. Jeg fikk en stilling i byen der jeg bodde, først var det en midlertidig stilling, siden ble den fast. Det gjorde at jeg kunne ta hånd om min far uten å fjerne ham fra hans vante miljø.

Nå forstår jeg at det var en gave Gud ga meg da han lot meg oppdage mitt kall. Takket være Verkets ånd kunne jeg forsone meg med min mors sykdom, se Guds vilje i dagliglivet og hjelpe til slik at andre også kan se den. Det at jeg vet at jeg er Guds barn er årsak til min glede og hvorfor ikke til mitt gode humør som det er så viktig å ha. Bønnen og overgivelsen i Guds hender, å søke helligjørelsen i arbeidet, hva det enn er, er alltid en kilde til glede og tilfredsstillelse.

Jeg har sett at livet kan være uendelig rikt. I *Veien*, den hellige Josemarías bok, finnes et punkt som forteller om den spente stålfjæren som når den slippes kan slynges svært langt. Det var tilfelle med meg. Jeg har tilbrakt noen år utenlands med et arbeid som andre siden fullførte. Senere, da jeg ikke lenger hadde noen familiebånd, som holdt meg tilbake, gjorde mitt arbeid at jeg kunne reise og følge med noen elever

på deres utvekslingsbesøk (innen Comenius-programmet) eller i frivillige aktiviteter i forskjellige land som for eksempel England, Irland, Sverige, Polen, USA og Italia.

På den andre siden har det også sine fordeler å alltid ha bodd i samme by, slik tilfellet er med meg. Det gjør at jeg kjenner mange mennesker og at mange kjenner meg, spesielt fordi mitt yrkesarbeid gjør at jeg kommer i kontakt med elever og deres foreldre. For en stund siden ble jeg invitert til å delta i en samtale i et radioprogram og jeg takket ja. Nå deltar jeg i et ukentlig program der man diskuterer forskjellige temaer, og jeg er leder i den spanske kreftforeningen som har hjulpet så mange mennesker som har blitt rammet av denne sykdommen og deres familier.

Hvis jeg skal si noe om mine erfaringer som medlem av Opus Dei, kan jeg si at som tilfellet er med alle

veier som man velger frivillig og som varer livet ut, så møter man prøvelser, vansker og tvil. Men hvis man bare stoler på Gud så løser mørket seg opp og før eller senere vender lyset tilbake.

pdf | dokument generert automatisk fra
<https://opusdei.org/nb-no/article/a-tjene-min-familie/> (10.04.2025)